

За „търсещият“ и „пътят“

Като светъл лъч изплува споменът от първия ми досег с масонското братство.

С трепет си спомням и първите въпроси които си зададох:

Ще намеря ли нещо ново в моя непрестанен път на търсене на „космичното познание“ или това е поредния опит от страна на „всевластни господари“ за отвлечане на умът и душата на един „непосветен“ за користни цели?

Ще влязат ли в разрез с моите морални ценности и духовни търсения основните постулати в масонството.

За пореден път ли се доверих на инстинкта си, а не на рационалната си преценка за хора и ситуации.

Голямо беше моето учудване и същевременно приятна изненада, че не намерих нито едно противоречие с моите морални и духовни търсения, нито едно користно намерение прикрито зад блясъка на блестящите регалии и красивите думи.

За мен това беше откровение и знак, че търсенията ми не са били напразни, че има и други хора с подобни на моите търсения и морални стремежи, обединени в мистично братство, свързани от космополитната връзка на братската верига.

Да, братя, след отминалите вече години, все още се вълнувам когато пристъпя вратите на храма. Все още се стряскам от удара на чука на майстора и съпреживявам наново всеки ритуал. Все още преминавам през четирите изпитания на първа степен с всеки новоприет. Все още се стъписвам „пред най-големия съдник“. Все още извършвам първата си „работа като чирак масон“. Все още изпитвам огромно наслаждение от това да седя сред вас, макар и понякога да не проронваме и дума.

Каква е стойността на познатите ни постулати, философски послания и морални истини обаче, ако масонът не се стреми да ги прилага в профанския си живот. Масонството не е университет, философски кръжок или бизнес клуб.

Масонството е начин на живот и свеж полъх от вечността!

Красивите слова и морални категории си остават просто едни красиви текстове, които ако не бъдат прилагани в живота на всеки един от нас са безполезни. Всеки масон е длъжен да да разпръсква светлината, която е получил в ложата, но само ако тя е озарила и профанския му живот!

В тези трудни времена ние имаме нашата опора. Тя не е в „светския свят“. Тя ни прави безстрашни и неподатливи на коварни внушения. Тя ни показва верния път и ни изпълва със спокойствие и вяра в бъдещето. Ние сме призвани да вдъхнем увереност и да се опитваме да лекуваме душевните рани на всички нуждаещи се. Да излъчваме кураж и да бъдем твърди пред несправедливостта и лъжепатриотизма, скрити под маската на „грижа за хората“, каквото и да ни струва това!

И след всички тези години все още крача по моя път - брулен от вятъра, охулян от бедните духом, осветяван от лъчите светлина на „вечното познание“, процеждащи се в мрака на бъдещето. Но не се чувствам самотен, защото знам, че всички избрали да крачат по този път, без предубеждения и предрасъдци, без раболепничене и притворство, без страх от узурпатори и лъжеродници, са мои братя сега и завинаги!

И нека светлината бъде с нас и нищо и никога да не я угаси!

Завърших!

17.4.2020 г.